

Царь Жабокръкъ
седи на бръгъ
и тупа кракъ:
„Квакъ!

Отъ ядъ сърдцето ми се пука,
събирайте се скоро тука,
жабоци съ тънки саби
и сладкогласи жаби,
и вие всички
попови лъжички!

Обиди ме единъ врабець
и каза, че не съмъ пѣвецъ,
че билъ съмъ слабъ, и малъкъ
като залъкъ!

Кажете ми, да знамъ:
не е ли той лъжець безъ срамъ?

„Обидата му е жестока!“ —
отвърщатъ сто жабока —
„По пѣсни Вий въ свѣта сте пръвъ:
ревете като лъвъ
и свирите презъ носъ
като косъ!“

„О, нашитѣ гърла сж слаби“ —
подемаť двесте жаби —
„не могатъ каза съ ква-ква-квакъ,
какъвъ сте Вий голѣмъ юнакъ
и какъ
сте смѣлъ
като орелъ,
и имате сила
на горила!“

А триста попови лъжички
смирено се навеждатъ всички:
„Поклонъ, поклонъ,
предъ твоя тронъ!
Ти знаешъ самъ,
че лъже той безъ срамъ,
когато казва, че не си голѣмъ.
Поклонъ, поклонъ,
предъ твоя тронъ,
голѣмъ си — като слонъ!“

Асенъ Разцвѣтниковъ